

музиката то намира най голямо приложение. В музиката мислите и чувствата само се набелязват и се дава широка възможност да се твори от слушателя.

Голямата заслуга на изпълнителите е: как разбират композитора и до колко те са затрогнати за да ни запленият.

В това отношение пианистката Мария Жупунова има много данни.

Изброените композитори ѝ са близки по разбиране, тя ги е проучавала и дълбоко е живяла с творенията им. И при започване на всяка пиеска по лицето ѝ поличаваше откритието на онова, което се мярка като жив образ в нейното музикално възображение, в очите ѝ светваше пламъка на таена топлина — и пръстите ѝ магьоснически се докосваха до клавишите за да се чуе повика на оная мелодия, която твореца е създал в минути на божествено вдъхновение, а пианистката преживява с трепет и самовглъбяване.

Тоя трепет и самовглъбяване са често пъти напълно индивидуални по усет и прочувственост, по широта на размаха и откритията, които извикват в помаменото възображение на пианиста. И за това „Wagim?“ предаден от няколко виртуози извиква всякога преживявания напълно различни. Колкото пианиста е силен индивидуалист — толкова и по силни преживявания извиква в слушателя. И гениялният изпълнител може да накара самия автор да почувствува, че последният е дал скелета, а душата вниса изпълнителя. И понеже няма двама еднакви изпълнители — то и всяко изпълнение носи своите индивидуални достоинства и буди съответни преживявания, според особените купнежи на слушателя, които възприема музикалната мисъл.

Мария Жупунова вложи много свое, много интимно чувство и за това тя се чувствуваше в стихията на творец, а не на обикновен изпълнител.

С каква голяма вяра и любов към делото си е била пианистката личи от програмата на музикалната вечер и от рискования жест да се яви пред една публика, само с пиано да държиш вниманието ѝ два часа. Както щете, ала да събереш една публика без особени музикални интереси и да разчитате да спечелите вниманието ѝ е голяма смялост.

За щастие, надеждите на пианистката се сбъднаха.

И тъкмо това ме навежда на мисълта, че при музикалните сили с които разполага града Плевен би могло да се уредят популярни концерти със успех.

Печалбата би била огромна.

В публиката ще се създаде интерес към сериозната музика, а музикантите ще се почувстват по близки до живота.